

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra Juleferierne (DK)

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Noveller", i Blicher, Steen Steensen: *Noveller*, udg. af Esther Kielberg ; Henrik Ljungberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 194. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blic03val-shoot-idm140515387891376/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Noveller

men indtagende Skabning; og hendes Ansigt ejede endnu meget af det der nogle Aar tilbage maae have gjort hende til en udmærket Skjønhed. Hendes Tale var, som det kan formodes, aandfuld og live- lig; og uden Tilbageholdenhed indlod hun sig i en højst roesom Sam- tale om de skønne Kunster og deres Skatte i *la bella Italia*. Den trak sig temmelig langt ud; og jeg fandt, at det var paatide at afbryde. Jeg hav- de allerede rejst mig, for at tage Afsked, da Tjeneren meldte Captai- nen, og denne blev indladt. Han bar, til min Forundring, hollandsk Soofficiers Uniform, og en russisk Orden paa Brystet.

Langt højere steg min Forundring, da han blev staaende stiv som en Ordonnans tæt inden for Døren, eller paa selve Tærskelen, med et Ansigt, hvori noget højst sælsomt afspejlede sig, hvilket og uvil- kaarligt førte mine Øjne fra ham til Gjenstanden. Der stod Comtes- sen – et lignende Spejl – men hendes Forbauselse syntes blandet med Glædesglimt; ogsaa kom hun først tilords: »hvis jeg ikke fejler« – stammede hun svagt og med arbejdende Bryst – »har jeg engang til- form« – med et dybt Buk udførte og bekræftede han Spørgsmaalet. »Det er mange Aar siden« vedblev hun, og hendes Øjne sank til jor- den. »Elleve« svarede han, og saac ligeledes ned for sig. En Stund taug nu begge. Da trængte Taarer sig frem under hendes Øjenlaage; hun saac atter ivejret, lagde den ene Haand under Barmen – udstrakte den anden, og kastede et forvirret, uroligt Blik til mig – Jeg følte strax, at tredje Mand her var tilovers. Med et taust Buk drog jeg mig tilbage, og listede mig bag om Captainen ud af Værelset.

Jeg ilede at opsøge Conrectoren, for at meddele ham den ikke mere tvivlsomme Opløsning af hui Hemmelighed, i hvilken jeg om Natten var bleven Medvider. Jeg foer – ubegribelig for alle dem, jeg mødte – fra Stue til Stue, Trappe op og Trappe ned. Omsider fandt jeg ham i vort fælles Soveværelse. Næsten aandeløs udstødte jeg: »han har hende – hun er her – det er hende – kan ikke være andet –« »hvem dog?« *humanissime!* sagde han forundret. »Hvem anden –« svarte jeg – »end hende i Livorno – hende De veed –« jeg havde glemt Navnet. »Hjælp mig Gud!« sukkede han med foldede Hænder; »Kjereste Hr. Collega, hvorledes er det fat? *insanis aut versus facis?*«* »Aa nej, nej!« raabte jeg; »det er som jeg siger Dem, kom! kom! –« jeg greb hans Haand – »De skal selv see – det er hende – Comtesse –«

* Er Du gal, eller gør du Vers.